

אֵלֹן באמצע הדרך

גליון מאי 2025

גיליון מס' 7 | מאי 2025

© Eldad Levin

צילום: אלדד לוין

מה בעלון?

מחלוקת חוקתית על חג השבועות, רוני ישי |3| ועד מקומי, מיה בירמן |4| ועד האגודה, גדעון גלס |5| מנהלת המושב אילנה הרמן רואש |6| ועדת נוער איה יונה |7-9| מועדון ותיקים מרב ויינברג ואיילה רקובר |10| נפרדים מזלמי שביט מולי טל |11| אגודת החינוך, נעמה ברקוביץ' וגבי דורון |12| בשבילו השמיים לא גבול לילך ויובל פרץ |13| שלוש ארבע לעבודה חן קרמר גת |14-15| שהם מרידור דפנה רחום |16-17| אילו ציפורים, אלדד לוין |18-19| מחפש הרפתקאות, צור שומן |20-21| מעבר לחץ וקשת, אופיר הדר |22| משפחה להכיר, דפנה רחום |23| מטבח מקומי, עמית גולדמן ותלמה שומן |24| ספרים רבותי ספרים, רחל בנדרלי |25| עשינו עסק, עסקים בכפר |26| בקרוב אצליכם |27| הקבוצה הקהילתית |28|

עריכה ותוכן: חן קרמר גת / לילך פלד / דפנה רחום / ענב נוטה עפרוני הגהה: רחל בנדרלי
 בשער: ציור של מאי לוי

מחלוקת חוקתית על מועד חג השבועות / רוני ישי

הרפורמה המשפטית המעיבה על חיינו הציבוריים אינה דבר חדש בהיסטוריה של עם ישראל, ונמצא כבר בתלמוד אין ספור מחלוקות בין חכמים בפסיקת הלכות (חוקים).

לקראת החג בחרתי להציג את המחלוקת בין החכמים בנושא: מתי יש לחוג את חג השבועות?

החגים הידועים לנו מן התורה הם שלוש הרגלים: פסח, שבועות וחג הסוכות, וכן מוזכר 'זיכרון תרועה' הוא ראש השנה המוכר לנו, ויום הכיפורים. בכל חג מצוין בתורה המועד המדויק שיש לקיים אותו, להוציא על חג השבועות שמצוין שהוא נחוג חמישים יום מיום הנפת העומר, כנאמר "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמֶּחֱרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימַת תִּהְיֶינָה: עַד מֶּחֱרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים" (ויקרא כג 15-16).

על פסוקים אלו נחלקו חכמים, ושאלו מהו התאריך המדויק שיש לחגוג את חג השבועות? על איזו שבת מדובר בביטוי 'ממחרת השבת'? בשאלה זו הייתה מחלוקת הלכתית גדולה בתקופת בית שני.

זרם של חכמים בשם 'הפרושים' טענו שהשבת בביטוי 'ממחרת השבת' היא יום טוב של פסח, היינו ט"ו בניסן, והנפת העומר התקיימה למחרת ב- ט"ז בניסן, ומיום הנפתו ספרו חמישים יום. לפיכך, לפי פסיקת 'הפרושים', יחול חג השבועות תמיד בתאריך ו' בסיוון.

זרם נוסף של חכמים בתקופת בית שני בשם 'הצדוקים' וה'בייתוסים' לא האמינו בתורה שבע"פ, אלא רק בתורה שבכתב, ופסקו הלכות לפי 'פשוטו של מקרא'. לשיטתם, שבת היא תמיד היום השביעי בשבוע, ואינה רמז לחג, ולכן בביטוי 'ממחרת השבת' התכוונו לשבת הראשונה בחול המועד של פסח, וביום שלאחריה הונף העומר והחלו בספירת העומר. כתוצאה מקביעתם של 'הצדוקים' וה'בייתוסים' אין תאריך קבוע בלוח השנה לחג השבועות, ותאריך החג משתנה משנה לשנה.

'עדת קומראן', הנקראים גם 'איסיים' הם זרם אחר ביהדות של תקופה זו, ולפי משנתם ספירת העומר תחל בתום שבעת ימי חול המועד של פסח, לכן חג השבועות יחול תמיד ב- ט"ו סיוון, ותמיד ביום ראשון בשבוע.

בואו נחשוב איזו אנדרלמוסיה הייתה וודאי בחיים הציבוריים אם כל זרם בציבור היהודי חגג את חג השבועות בתאריך שונה. וראוי לציין שהחג כלל תמיד עלייה לרגל לירושלים וקורבן חג בבית המקדש. אין דבר שמאחד אותנו יותר מאשר לוח שנה אחיד על המועדים שבו, וכל חיינו לאורך השנה סובבים סביב לוח שנה זה.

ההלכה שנקבעה לדורות היא כפסיקת 'הפרושים', וחג השבועות נחוג בתאריך ו' ניסן גם בימינו. אין עדויות מהעבר כיצד נהגו הצדוקים בחג השבועות, אך ידועים ממשיכי דרכם היום, והם 'הקראים' ו'השומרונים' שאינם מקבלים את התורה שבע"פ, ומחזיקים רק בתורה שבכתב.

ממגילות 'עדת קומראן' ידוע לנו כי הם נהגו על פי לוח שנה שונה מכלל הציבור, והיו חלוקים על 'הפרושים' בנושאים רבים מאוד. הם נרדפו רבות בידי 'הפרושים', והיה עליהם איום פיזי קשה. אנשי עדת קומראן (האיסיים) פרשו מכלל הציבור, והסתגרו בקהילות סגורות שלהם. בימינו לא נותרו ממשיכי דרכם.

מועד חג השבועות זו דוגמה למחלוקת קשה חוקתית שהייתה לפני 2100 שנה. וכאן יתאימו דברי קהלת "מה שהיה הוא שיהיה, ומה שנעשה הוא שיעשה, ואין כל חדש תחת השמש" (קהלת, א', 9).

צילום: אוריה צהרי

בין חקלאות לקהילה - שינוי וחשבון נפש - חקלאי וקהילתי - ימי אביב וראשית הקיץ

לעיתים זה מאיים - שינויי המסורת, הזזת המוכר והידוע אך בדרך כלל חידושים ועדכונים המבוססים על כבוד הדדי לכל מרכיבי המגוון יביאו לצמיחה, התפתחות ושמירה על רלוונטיות וחיוניות לאורך זמן. ישנם עוד ממשקים והקבלות בין החקלאות לקהילה.

הסבלנות - סבלנות לתהליך, לכל שלב יש חשיבות ואי אפשר לקפוץ או לדלג. רק ככה מגיעים לתוצר איכותי מקסימלי.

מחזוריות של חיים - בדרך כלל שנה. יש תקופות של עשייה מאומצת מאד, יש תקופות רגועות.

למידה ולהכיר לעומק - להגיע בפתיחות ללמידה של דרך חיים - חקלאות וקהילה.

וצריך לעבוד קשה והרבה כדי שיצא בסוף משהו שנתגאה בו, על אף התסכול וחוסר הוודאות; על אף הקשיים והמהמורות בדרך; על אף הקולות הקוראים לעסוק במשהו אחר, זה כבר לא רלוונטי - העוסקים בחקלאות ובקהילה יודעים כי זהו בסיס החיים בכלל, וכאן בארץ בפרט - בטחון תזונתי ובטחון חברתי - חקלאות וקהילה.

מאחלת לנו שנדע להכיר ולהוקיר את תהליכי הצמיחה וההתפתחות, יחד עם ההתחדשות ושימור הישן. מייחלת שעד להדפסת והפצת העלון ישוּבו החטופים כולם, רפואה שלמה לפצועים, וסיום המלחמה. מייחלת לשקט ונחת בעשייה של כולנו, שנאמץ את הסבלנות, הלמידה העמוקה, הכבוד ההדדי כדי שנמשיך לפעול יחד לשימור ושיפור המושב כמקום שגאוה לחיות בו. חג קציר שמח!

החקלאי מודע כבר למצב בסוף החורף, כעת יש לקבל החלטות לסדר עדיפויות ולבחור מה יהיה נכון ליבולים המיטיבים השנה. או אולי, בכאב וצער אך מתוך אחריות לוותר. יש לקחת בחשבון את הנתונים הידועים - כוחות השוק והכלכלה המקומית והעולמית; עלויות: ייצור, שיווק וכח אדם; תזרים, יתרות כלכליות, צרכים אישיים ומשפחתיים ועוד. בהתאם לכל זאת להחליט לחודשים הקרובים לאן הולכים. הקהילה, לקראת הקיץ בוחנת את חבריה וחברותיה אחרי החורף. נפגשים במרחבים הציבוריים, כולם יותר משוחררים - שמחים לצאת ולהתאווור, להפגש, להכיר. כמה גדלו הילדים בחורף... הקהילה מתארגנת לקראת החגים והחופשות באביב ובקיץ ומחשבת את החישובים לשנה הבאה - כמה ילדים יהיו בגנים? האם יצטרפו משפחות חדשות? באילו בתים יהיו שינויים? צריך לקבל החלטות... חוזקו של הגיוון בחקלאות ובקהילה.

החקלאי יודע שיש לשמור על גיוון כדי לשמור על יציבות וחוזק המשק. גיוון בענפים, גיוון בהכנסה, גיוון והתחדשות של הטכנולוגיה. גיוון מבחינה ביולוגית, אמנם הטכנולוגיה מאפשרת תיאום והשבחה גנטית, אך יחד עם זאת יש לשמור על הגיוון. ורב התוצרים של השבחה גנטית אינם יכולים להתרבות...

בקהילה המגוון מייצר עניין, הכרות מחודשת של העצמי דרך מפגש עם האחר. המגוון גם מייצר חיכוך, שיכול להפוך לחום ממלא ומניע או לבערה מכלה. המגוון גם מאפשר לנו לבחון את העשייה הקהילתית ולהתעדכן,

וצריך
לעבוד קשה
והרבה כדי
שיצא בסוף
משהו
שנתגאה בו,
על אף
התסכול
וחוסר
הוודאות;
על אף
הקשיים
והמהמורות
בדרך; על
אף הקולות
הקוראים
לעסוק
במשהו
אחר

צילום אוריה צהרי

ועד האגודה

יו"ר גדעון גלס

בנושאים הבאים :

1. שיפור מערכת המים - בתקופה הקרובה יוחלפו מדי המים ויעודכנו תוכניות להבאת מים חקלאיים מוזלים לשטחים נרחבים.
 2. פרויקט ההרחבה.
 3. פיתוח עיסקי - הועד נפגש עם יזמים בתחומי יזמות שונים ויביא בתקופה הקרובה פרויקטים שונים לאישור האסיפה.
 4. שמירה על גבולות המושב מול היישובים השכנים - התקיימו מספר פגישות עם גורמי המועצה, גורמי המועצות השכנות ורשות ניקוז לעצירת ומניעת בעיות הפלישה ונזקי המים (תעלה דרומית וניקוז מרמת ישי)
 5. פרויקט קו ביוב חדש של רמת ישי - צפוי לעבור בשדות המושב המערביים.
 6. סיום הסדרת מרכז המושב מול הרשויות השונות.
 7. תקנון
- "וביום ההוא, אם תזרח השמש - לא תזרח על גיבור אחד, אלא על עם אחד. על לבבות שנשברו, ושוב שבו לפעום כאחד."
- אקדיש את חלקי זה לאלה שאינם איתנו שנפלו למען המדינה. נכבד את זכרם לא רק בזיכרון, אלא במעשה: בבחירה להיות טובים יותר, קרובים יותר, מאוחדים יותר.
- מי ייתן, והימים הבאים, יבואו עלינו לטובה, יביאו עמם שלווה, שיבה של חטופים, ואחדות בשורותינו.

חבריי בני ויושבי בית שערים, בתקופה זו, כשמעת לעת שובלי הטיילים משכנינו גוברים על כוכבי הלילה, אנו מרימים ראש אל תכלת הדגל - לא רק כסמל לריבונות, אלא כסמל לתקווה. תקווה שאינה מתכחשת לצער, שאינה שוכחת את היגון, אלא נשענת עליו וממריאה. כי השנה הזו, החגים אינם נושאים רק שירים ועגלות תבואה, השנה הזו, הקול איננו רק תרועת חצוצרה - אלא גם אנחה חרישית. היא עולה ממעמקי הלבבות - של אלו ששלחו את יקיריהם לקרב ולא שבו, של אמהות הבוכות בלילה חרישי, של ילדים שבגרו בבת אחת, של חטופים שלא חזרו אלינו - ואלוהים יודע כמה אנו מייחלים לראותם שוב. אך עם כל כאב - אנו נעמדים שוב. עם כל דמעה - אנו נבנה. מקימי היישוב חרשו תלמים בשדות ותקוות בלבבות. הם לא שאלו מה נרוויח, אלא מה ננחיל. ומה שננחיל - הוא לא רק גבולות ומבנים, אלא רוח. אותה הרוח העתיקה, אשר מימים ימימה עמדה לעם קטן ונחוש, כעמוד אש בלילה ועמוד ענן ביום. ועתה, מול משברים, מול מחלוקות, מול פצעים שעדיין פעורים - עלינו לזכור: אין לנו ארץ אחרת. ואין לנו עם אחר. האחדות איננה מותרות - היא הכרח. היא אינה חולשה - היא עוצמה.

בינואר השנה ועד האגודה החדש התחיל את הכהונה הנוכחית ובזמן הקצר הוא התמקד

צילום אוריה צהרי

מקימי
היישוב
חרשו
תלמים
בשדות
ותקוות
בלבבות.
הם לא
שאלו מה
נרוויח,
אלא מה
ננחיל"

הכוחות האנושיים והאור במושב שלנו.

שיר קציר / אביגיל מגידנה גרוס

מָה קוֹצֵר לוֹ אֶדֶם בְּחַיִּיו?

נְדִיבוֹת שְׁזָרַע וְשָׂבָה אֵלָיו

מַעֲשֵׂים טוֹבִים שֶׁפָּזַר בְּדַרְכָּיִם

שֶׁבִיל שֶׁסָּלַל בְּדַמְעוֹת וְחִיּוֹכִים

וְגַם אִם הָכּוּ הָרוּחוֹת בְּשִׂדוֹתָיו

הַמְּשִׁיחַ לִנְגֵן תָּו אַחֵר תָּו

מָה קוֹצֵר לוֹ אֶדֶם בְּחַיִּיו?

אֶהְיֶה שְׂאֵהָב וְצָחוֹק יִלְדָּיו

מבקשת להודות ולהוקיר את כל התושבים השותפים והמתנדבים, הנושאים על כתפיהם את המשמעות האמיתית של קהילה תורמת, אכפתית ומעורבת. תודה לצוות העובדים המסור, לבעלי התפקידים והשותפים בוועדות ובוועדי האגודות על עשייתם לטובת איכות חיינו וביטחוננו ביישוב.

תודה על שותפות הדרך בהנהגת היישוב לחברי הוועד המקומי: **מיה בירמן** - יו"ר, **עדי רזנברג**, **שי יחזקאל**, **איילה רקובר**, **טובה שביט**.

מאחלת שחג השבועות יביא עימו רוח של צמיחה וברכה, רוח של הקשבה, חוסן, עוצמה והגשמה, נאחל לסבלנות וסובלנות בתוך הקהילה ומחוצה לה, שנדע ללמוד מטעויות, לנהוג בהבנת הזולת ובנכונות לקבל את השונה והאחר למרות דעותיו ובחירותיו.

אסיים בתפילה לחזרתם הביתה של החטופים, לרפואתם השלמה של הפצועים וחזרתם של כל חיילנו בשלום. חג שבועות שמח!

תושבים יקרים,

במחזוריות חיינו אנו נעים מהקריאה בהגדה על יציאת מצרים - מהעבדות אל החירות - אל ימי הזיכרון לשואה ולגבורה, לחללי מערכות ישראל, ציון יום העצמאות ועד חג השבועות - מתן תורה, אנו מבינים לעומק את הדרך הארוכה שעברנו כעם - מהשפל העמוק ביותר אל תקומתה של מדינה עצמאית.

מדינתנו חגגה יום עצמאות 77, זהו אינו יום עצמאות רגיל. זה מוזר ואחר. המלחמה עדיין מתנהלת. 59 מאחינו ואחיותינו עדיין מוחזקים שבויים בידי חמאס.

לבנו עם משפחותיהם. מחובתנו להחזיר את כולם הביתה. מחובתנו לממש את עצמאותנו להיות עם חופשי בארצו, להגן על עצמנו, להיות מאוחדים בעשיית הטוב למען עצמנו והדורות הבאים.

לצד השכול והכאב ישנה גבורה, תקומה ותקווה. זוהי הרוח הישראלית שמאפשרת לכולנו להתחזק, לצמוח ולהאמין בתקווה שיהיו זמנים טובים ויפים יותר.

זוהי גם רוח הקהילה שלנו בבית שערים. רוח של ערבות הדדית, אכפתיות והתנדבות, יצירת חיבורים, יוזמות ועשייה חברתית-תרבותית בקהילה.

ערב חג השבועות, חג מתן תורה, אנו מתאחדים סביב הסיפור המשותף שלנו.

סיפור של שימור מסורות לצד שינוי וחידוש, סיפור של סולידריות, מעורבות ומעשים טובים המחזקים ונותנים ביטוי לייחודיות

לצד השכול והכאב ישנה גבורה, תקומה ותקווה. זוהי הרוח הישראלית שמאפשרת לכולנו להתחזק, לצמוח ולהאמין בתקווה שיהיו זמנים טובים ויפים יותר"

איזה שנה הייתה לנו!

ותיקי המושב, והפעילים הפעילו עמדת סופגניות לילדים הצעירים. בפורים הפעלנו תחנות לילדים. במהלך השנה השתתפנו גם במחנות ובטיולים של התנועה ושל המועצה, סמינרים להדרגה וגיבוש לשכבות הצעירות ולשכבת ההדרכה.

שכבת ו' הרימה פרויקט מקסים - בית קפה קהילתי שכל הכנסותיו נתרמו לעמותת "שמחה לילד". לקראת יום הזיכרון ניקו בני הנוער את החלקה הצבאית בבית העלמין ונחשפו לסיפורם האישי של **נלי שפר** ו**יהודה איילי**.

תודה ענקית ל**יובל, מורן ותומר** - שמילאו את מקומו של רכז הנוער במסירות, להילה, לזהר הגרעינרית שלנו, לצוות ההדרכה הנהדר, לוועד המקומי, לחברי ועדת הנוער **לרינת, לימור ואילנה** ולכל מי שתמך, התגייס ונתן מעצמו לאורך הדרך. נשמח לכל רעיון, יוזמה או יד עוזרת כדי ליצור עוד פעילויות ולעבות את העשייה לנוער בשנה הקרובה.

ולנוער - תמשיכו לבוא, להשתתף, ליזום, ובעיקר להישאר אתם. הכי כיף איתכם!

זו לא הייתה אחת השנים היציבות או הפשוטות. היעדר רכז נוער קבוע, חילופים, ומילוי מקום לאורך השנה יצרו לא מעט אתגרים. אבל למרות כל זה, הצלחנו ליצור שנת פעילות תוססת ומשמעותית.

פתחנו את הקיץ בפעילויות של המועצה ושל המושב - פארקי מים, "זולת קיץ", איי ג'אמפ, באולינג, הכנת כדורי שוקולד, סדנאות מגוונות וערב צפייה באולימפיאדה עם פיצוחים וצחוקים.

רגע מיוחד היה טיול הזריחה למוחרקה - מפגש מרגש בין העולים לכיתה א' לעולים לכיתה ו', לפני תחילת השנה. מסורת הבלונים של ה-1 בספטמבר נמשכה גם השנה, עם בני ובנות המצווה שקישטו את תחנות ההסעה במושב בבלונים. בראש השנה, תחת איום טילים, בני הנוער יצאו לחלק תפוחים בדבש לתושבי המושב - כי רוח קהילתית לא עוצרת. במהלך השנה קיימנו סדנאות גרפיטי, תיקלוט ונגרות לפי שכבות גיל, חוויות מלאות יצירתיות ואנרגיה טובה. בחג מעלות קיימנו ערב אדיר עם הצגות שהכינה כל שכבת גיל, וטיול שהתנהל בין מקלט למקלט בהתאם להנחיות הביטחוניות. בחנוכה בני המצווה הדליקו נרות עם

ניקיון ביג אלמין

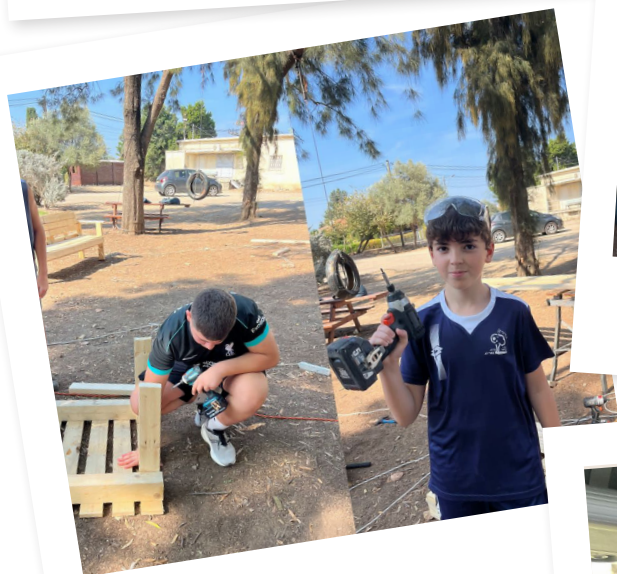
סמינר מד"צ'ים עם המד"ב' והקיסרני'א

חוקר גפוח בדבש

קישוט החופש האוניס - 1/9

סדר לוח

סדר לוח

חמנה ו'

חמנה ד'

פוליס צווג הדרכה

שכבה ז' חזק מאלוף

חמנה ו'

שכבה ח' חסד ע"ש גא"ל ארז גרשטיין

איילה רקובר ומרב ויינברג

מועדון וותיקים

אפשר לציין כמה שענהינו את כולם (כל מי שנכח - מי שלא, הפסיד). ההרצאה של **אוריין צפלין** - הסוד בבקבוק ווהרצאה של **ניר אלון** על הרכבות ביפן.

נמשיך להביא הרצאות כאלה ואחרות ואנו מצפות לראות עוד ועוד אנשים שיצטרפו למועדון. נציין גם שמדי יום שלישי בבוקר בין השעות 10:00-12:00 המועדון פתוח למשחקי קופסא וחשיבה. כולם מוזמנים - נשמח לראות עוד מצטרפים, פתוח לכולם והקפה עלינו. כל יום חמישי אחת לשבועיים במועדון ותיקים. התכנסות ב - 18:00 ותחילת ההרצאה ב- 18:30. תבואו יהיה מעניין!

ביוני 2024 (מיד לאחר חג השבועות) יצאנו לביקור בככר החטופים - נפגשנו עם אבא של חטוף שמענו את סיפורו שהיה מעניין ומצמרר. אנחנו ממשיכים בהרצאה/מופע אחת לשבועיים.

בראש השנה ארחנו את **רונית אופיר** במופע עם **ליאורה בלוק תמיר**.

השנה אף חגגנו עשור למועדון עם הופעה מוזיקלית של **זוהר וופסי ורון אפסי** ובהזדמנות גם הזמנו את **תלמה שומן** להסרת הלוט מתמונת מקימי המושב - שבהמשך אף תהיה תלויה במועדון ותיקים.

שמענו מגוון רחב של הרצאות אישיות וגם מוזיקליות

צילום מרב ויינברג

צילום מרב ויינברג

צילום מרב ויינברג

פרידה מזלמי שביט / מולי טל

זאתי נולד לפני שמונים שנה פתח שבוט בביט שער, אהרן חוה ונחמדי שטרנקל, מחסדי המושב וכמקובל בימים ההם, היה אהרן מלך חקלאי, אך זאתי היו נטיות טכניות מילדות ואכן, לאחר סיום בית הספר היסודי בביט-שער, עבר זאתי, כמציפה, אליוודי מכונאות בביט הספר בסמך בחיפה.

עוד מילדות היה הוא, הנעיר ארוב מקריו המושב, מטבח ומסודה, שער גמיר מסורק וקציו מנוהלים אמשי, מחמדות מסודרות ושטרטיו אילא ואילא. וכך היה הוא עד אחרון ימיו. כמבקר בגמירי המחזור היה זאתי הנאשן אהרן רשיון נהיה והנאשן ארכוש בלי רכב אטובת כל המהרה, אנטיסוף ביוליים או אגידה גל-חנן. בצבא שגר זאתי כמכונאי רכב בחיל המיוש ושם עסק גם בחילוף. עם שחרורו מהשרות הצבאי, ולאחר גקופה קצרה כמדריך מכונאים בהסמך מצא זאתי את מקומו המוסך המועצה האזורית קישון והיה אחון כמכונאי וכמנהל צי הרכב של המועצה הכולל אוטובוסים, מיכון חקלאי רב ומכונות הנדסיות שונות וכמובן ניהול הקשרים עם הנהלת המועצה מכאן, ועם אלפי לקוחות המוסך, גושבי המועצה, מכאן. כנהל מחלף של אוטובוס המועצה שם זאתי עין על גמירי צעירה ויפה מביט אחס והמגין עד שסיימה את לימודיה ואז הפכו אמורים רשמיים ופשוט 72, על שגר טובה בצבא, הם נישאו במלכה רבג משגפים משני המושבים ועברו אזור בקריט טבחון. לא עבר זמן רב עד שהגמיר אבנא אג בייט הקבוע בביט-שער. וכצפוי המשפחה נולד יאד, ואז, בעל עבודת המועצה, קיבל זאתי הצעה מפנה לעבודה בקאנה בסיוע בשיווק גריר חוה חקלאית ישאלית ובר בבר אמריו על בלי הרכב המקום. וכמשפחה צעירה עם גינוק עברו אגאנה ולאחר כשנה באפריקה, שבה המשפחה אכלו אביט המושב. זאתי היו שאיפות לעצמאות ואכן השגלם בקורס אניהול מוסכים ועוד לפני שאומדו המועצות האזוריות קישון ויצרעאל פרש זאתי ויחד עם טובה, העזר הנאמן כעודו הקימו את מוסך שביט בנח ישי. המוסך הגפח ועד מהרה קיבל אישורים אטיפול ברכי צה"ל ושדרו אמספר מוגי רכב ידועים אטובת בעלי רכב מקרוב ומרחוק. מוסך שביט היה אמקור פרנסה ואמוג בסביבה ויחד השכילו טובה וזאתי, במשך שנים רבות, אהפכו אנכס שהניה אהס רווחה כאלית אלג פרישה וידועה אדור ההמשך. אימים הגפצו המוסך, כשמלקו עבר אכן אוהד ומחלקו האחר יצר זאתי שגפוט נדינה המקומותינו, עם עבר אלמלים ממנשיה צבדה. כצפוי וכרציו הגרממה המשפחה, הגווספה הכלה המביבה ענבל ונולדו הנכדים הגרים כולם יחד כמשפחה מוכדג בלרבים טובים ואחרים, הייגה מלמח יום הכיפורים נקודג מפנה זאתי ועם סיומה המשיר את שדרו המילואים בקורס קצינים ומאז עשה רבות במסגרת שדרו המילואים והגקדס בדגור ובגפקידים ודק לאחרונה, בהיותו בן כ 75 פרש משדרו הצבאי רב המעל כמפקד גדוד וצבה אהכרה ולגודה. במקביל אשדרו רב השנים המילואים הגרדה זאתי אשדרו המשטרה וגם שם היה אקצין רב פעלים במסגרת שונות וצבה אהכרה רבה. בארונות שביט שמורים גמיר מדי קצין צה"ל ומשטרה נקיים, מנוהלים וממגינים אקריאה. בשנים האחרונות הגרדה זאתי במוציאון הטרכטור בעין ורד והיה אחון על שיפול והחילא מכונות חקלאיות מימים עברו, ולשם כך ניצל את הידע הטכני הרב והקשרים בעולם הטכני. בארועים מושיים בביט שער היה זאתי גמיר איש מפנה בצד הטכני, מהקמה ועד אפרוק. כאמור, זאתי היה איש של הגרדה קשרים ומחמדות ויחד עם טובה נקחו מסגרות מהרוב רבות ומנוונות עם מהרים מהמושב ורבים מאזורי חיים אחרים אגם טיילו בארץ ובעולם, נפגשו בארועים ושחרו על קשרים רבים, וכולם נוכחים כנראה כאן היום וזוכרים את זאתי אטובה ובגודה.

גם בפייסבוק שחר זאתי על קשר רצוף עם רבים מקרוב ומרחוק ופרנסה גמונות רבות משדרו העמק, מחצר הביט המטופחת, מטיולים בעולם ומעבודתו במוציאון הטרכטור. איש טוב היה זאתי, מוכן גמיר אהגרה ואסייע, המושב ומחוצה או וגם אהפעי אג קשריו הרבים מאד אסייע לאחרים. עד איומו האחרון, ואחרת המחלה והטיפולים הקשים אוגם עבר ושגלם הגמיר קבורה רבה, המשיר זאתי אשחר על קשר עם הקרובים אליו ולעבוד ככל אשר יכל, ולאחר שכלכנים ומחברים היינו מודעים למחלת הקשה ואסבל הרב העובר עליו, הגיעה אכולנו הבשורה הקשה כהפגעה.

יהי זכרו ברוך

יו"ר נעמה ברקוביץ' מנהלת הגנים גבי דורון

ושואבת מסביבת המושב בה היא מתרחשת. הקשר בין הקהילה והסביבה למערכת החינוך הוא קשר הכרחי - החינוך בגנים מתבסס על אורחות החיים הייחודיים של העמק ושל המושב. קהילה וחינוך שלובים זה בזה וקיימת חשיבות אדירה להמשכיות הקשר בכינון מערכת חינוכית, ערכית בתוך המושב.

כולנו בתקווה כי השינויים הדמוגרפיים והידלדלות כמות הילדים לא תוביל לסגירה של המערכת בהמשך הדרך. לצד זאת, נשמח להמשיך ולחבר את הילדים לקהילה בה הם גדלים וליצור הזדמנויות לחיבורים שונים, אם זה בשעת סיפור או בפעילות חינוכית אחרת, במידה וקיים בכך רעיון, או יוזמה שכזאת נשמח לשמוע!

מתחילת השנה ילדינו עברו תהליך גדילה וצמיחה, האנטראקציות החברתיות מפותחות יותר, היכולות הפיזיות התחזקו והשתכללו, יכולות הלמידה התפתחו והתמקצעו במהלך השנה וכמו הטבע באביב עכשיו הכל פורח, וקולות השמחה נשמעים מחצרות הגנים.

מכאן אנו שוב מודים לצוותים החינוכיים על עשייה מבורכת, אינטנסיבית וכה משמעותית עבור ילדינו.

מאחלים לכולם חג שמח,

הצלחה התפתחות וצמיחה

ועד אגודת החינוך - נעמה ברקוביץ', עפר בר
יעקב, אמיר לבן, אייל אשכולי, אלון ויינברג
וגבי דורון - מנהלת הגנים

שנה מאתגרת מחוץ ומבית עוברת על כולנו, אך לצד זאת מערכת הגיל הרך במושב בהנהלתה של גבי דורון ובשיתוף פעולה של הגננות וצוותי החינוך בגנים, עושות (כן כרגיל יש רוב מוחלט לכוח הנשי) ככל יכולתן על מנת לשמור על שיגרה, ביטחון ועשייה עבור היקרים לנו מכל.

אז קצת מידע כללי על המערכת שלנו שגם היא עברה שינויים משמעותיים בשנה החולפת: מערכת הגיל הרך במושב מונה השנה 84 ילדים בארבעה גנים מגיל 6 חודשים ועד 6 שנים.

בעקבות השינויים הדמוגרפיים באוכלוסיית המושב, ירידה משמעותית במספר הילדים הרשומים במושב, נאלצנו השנה לסגור את גן "הדר" (טרום-טרום חובה) וילדי המושב בגילאי 3-6 אוחדו לגן אחד, תלת שנתי - "גן תות". שינוי זה הביא איתו הרבה חששות ושאלות. המערכת והצוות החינוכי של הגן בעיצומו של תהליך השינוי, לומדים ומשנים כל הזמן על מנת ליצור את הנוסחה הטובה ביותר, כזאת שתטיב עם הילדים, תתן מרחב בטוח ויכולת צמיחה לכל אחד ואחת. הגן פועל על פי תוכנית משרד החינוך ומשלב חינוך קהילתי וערכי, הרבה טבע וחקלאות.

בשכבות הצעירות בגילאי חצי שנה עד 3 שנים פתחנו את השנה עם שישה ילדים מבית שערים, כאשר הרוב המוחלט הינו תושבי רמת ישי. גם בגנים הללו העשייה פוריה, צומחת

ילדי גן תות ב'ציאת מצרים' חוצים את "ים סוף"

כולנו
בתקווה
כי
השינויים
הדמוגרפיים
והידלדלות
כמות
הילדים
לא תוביל
לסגירה
של
המערכת
בהמשך
הדרך

בשבילו השמיים לא גבול / יובל ולילך פרץ

טל פרץ, בן 13, במסע מרתק בין שמים לארץ. או לפחות מתרגל נקודות מבט מכאן לשם ולהיפך...

לקהילה מדהימה של מטיסים", הוא מספר, "גיליתי חברים אמיתיים בכל הגילאים ואחוזה שלא הכרתי קודם, ואפילו גיליתי באחד המנחתים שבמושב שלנו מתגורר אחד ממטיסי המסוקים הטובים בארץ - **בראל אטנלוב**". התחביב גם לימד את טל אחריות ובטיחות, והעניק לו הבנה מעמיקה במערכות מורכבות, כמו אוירונאוטיקה, מערכות שליטה מרחוק, בקרה אלקטרונית, מכניקה ותוכנה, ובצד יצירתיות, מפגש עם אנשים מכל העולם ועוד התמודדויות מסוגים שונים.

ההתפתחות של טל בעולם הזה לא עצרה בטיסנים. בשנה האחרונה הוא נכנס גם לתחום הרחפנים ורחפני המרוץ. הוא בונה רחפנים, מתכנת אותם ואף החל להתחרות בתחרויות מרוצים בהם מטיסים רחפן עם מצלמה דרך מסלול מכשולים במסגרת FRIL Fpv Racing Israel League - ליגת מרוצי הרחפנים של ישראל. כבר במרוץ הראשון שלו עמד על הפודיום וזכה להערכה מרובה גם בתחום הזה.

התחביב הפך לחלק בלתי נפרד מחיי המשפחה שלנו, ההתגייסות המשפחתית כוללת כמובן ליווי וסיוע לוגיסטי טכני ועוד, ולזה מתגייס בשמחה ובהתלהבות גם **יובל**, אבא של טל. אז בפעם הבאה שתטיילו בשדות המושב ותזהו גוף טס בשמיים, תזכרו שחוץ מציפורים וכטב"מים, יש גם ילד שעף עם התחביב שלו עד השמיים.

את אהבתו לטיסנים הוא גילה בגיל 9, ממש במקרה. זה התחיל מטיסן קלקר קטן, חשמלי, שאפשר להטיס בשדה ליד הבית. אבל כמו באהבה ממבט ראשון הוא התמגנט לתחום. שעות על שעות של הטסות של טיסנים מסוגים שונים, חלקם קטנים יותר, אחרים גדולים, חלקם מונעים על סוללה ואחרים על בנזין. עם עשן, בלי עשן, רועשים יותר או פחות, ואם התנאים לא מאפשרים אז מתאמנים בסימולטור במחשב בבית.

ומכאן השמיים הם הגבול, ואפילו זה לא... עם הזמן הצטרף טל למחלקת ה- IMAC בקלוב התעופה הישראלי, והתחיל להתחרות באופן מקצועי בתחרויות של סדרות מדויקות (הבוחנות את יכולת הדיוק של המטיס) וגם בתחרויות Free Style בהן הטיסן רוקד לצלילי מוזיקה (המשלבות יכולות הטסה, טכניקה ויצירתיות). הוא מתמקד בטיסני אוירובטיקה, ומתחרה בהצלחה ואף קוטף השגים מרשימים.

כישורו של טל לא נעלם מעיני הקהילה הבינלאומית, והוא אף הוזמן להציג את יכולותיו באירועים יוקרתיים בחו"ל, כמו Weston Park Air Show באנגליה וב- Joe Nall Week שבדרום קרוליינה, ארצות הברית - מבין אירועי הטיסנים הגדולים בעולם.

מעבר להתרגשות שבהטסה, תחביב הטיסנים פתח בפני טל עולם שלם של ידע וקשרים במגוון תחומים. "דרך הטיסנים נחשפתי

גיליתי חברים אמיתיים בכל הגילאים ואחוזה שלא הכרתי קודם, ואפילו גיליתי באחד המנחתים שבמושב שלנו מתגורר אחד ממטיסי המסוקים הטובים בארץ - **בראל אטנלוב**

שלוש ארבע לעבודה

חן קרמר גת

זיו ציפורי, בסוף כיתה ט' החליטה לעשות שינוי משמעותי בחייה ולעבור ללמוד בבית ספר "אדם ואדמה" שבכדורי. מסגרת שמשלבת חינוך, חקלאות, חיי קבוצה ומעורבות קהילתית משמעותית. מה אגיד לכם?! התרשמתי עד כדי כך מהילדה הזאת שמיד אחרי הראיון איתה לקחתי טוריה והתחלתי לעדור.

הם היו די בשוק, ולא הסכימו! אבל כשעברו הימים והתעקשתי, החלטנו יום אחד לעשות לשם טיול ולבדוק את המקום. אז נסענו לכדורי לסיור והם מיד התאהבו במקום כמוני ולא הייתה להם ברירה אלא להסכים.

אז ספרי לי על סדר היום שם

5:30 השכמה כל אחד ואחת מכינים לעצמם אוכל שאותו לוקחים ליום העבודה שלפניהם ויוצאים לעבודה, לפי שיבוץ שעשו ערב קודם. עד 11:00 עובדים, אחר כך יש זמן התארגנות ומנוחה קלה וב-13:30 מתחילים את יום הלימודים העיוני. הלימודים ממוקדים למבחן הבגרות, ופחות מורחבים והלימוד הוא בקבוצות קטנות אז גם יותר קל להתרכז ולהתמקד ולי זה מאוד התאים.

סביב 18:00 מסיימים את הלימודים, ומתכננים לחיי חברה ופעילויות נוספות שיש לנו, כמו מדורות, ערבי חברה, אני לא מצליחה ללכת לישון לפני 23:00 בלילה, וואו זה סדר יום עמוס ביותר לא מעייף ככה?

מעייף אבל זה כיף העשייה הזאת (אני המומה וכבר בא לי שנ"צ ורק 11 בבוקר)

אז איך מגיעים לכזאת החלטה ושינוי בחיים בגיל כל כך צעיר?

כבר בכיתה ט' עבדתי במשק של הוכמן באוכמניות, ובמשק גולן ברפת וכבר אז הרגשתי שאני נמשכת לתחום. קצת אחרי זה סבא שלי, (משה ציפורי) סגר את המשק, והרגשתי כמה חסרה לי עבודת האדמה. תוך כדי הגעגוע יום אחד גוללתי באינסטגרם ובטיקטוק נתקלתי בכל מיני סרטונים על בית הספר "אדם ואדמה", התחלתי לקרוא, לחקור, לשאול ולהסתכל בתמונות וזה מאוד עשה לי חשק להיות שם ולחוות את החוויה של חיים שיתופיים בקהילה, ולהיות חלק ממשהו כזה. וזה לא שלא ההסתדרות בבית ספר, ההסתדרות, אבל הרגשתי שמהו חסר לי, היה לי איזה חוסר סיפוק ביום יום. לימים שמעתי על זה עוד מחברה של חברה וכשסיפרו לי שקמים בחמש בבוקר לעבודה, מנהלים חיים וגם לומדים לבגרות, זה נשמע לי חלום.

ומה ההורים חשבו כשבאת עם הרעיון המשונה הזה?

!!

וזה לא שלא ההסתדרותי בבית ספר, ההסתדרותי, אבל הרגשתי שמהו חסר לי, היה לי איזה חוסר סיפוק ביום יום"

שלא קיבלת ב"ויצו נהלל"?

קיבלתי כל כך הרבה ערכים והזדמנויות מהמקום הזה, **מה למשל?** למשל מוסר עבודה מטורף, תבואי תראי איך אנחנו עובדים בשדה, בלי להפסיק לרגע, ותוך כדי יש המון צחוקים והנאה וכיף, זה שילוב שהוא מושלם. ואיזה הזדמנויות למשל קיבלת?

למשל כל אחד מהחניכים מקבל איזשהי אחריות, אני קיבלתי להיות אחראית טיולים, וכל כמה זמן אני מארגנת מסלול טיול אחר של שבוע ויותר עם תרמיל על הגב בשבילי הארץ. יש אחראית תקציב, שאחראית על קניית האוכל, **מה כמו באח הגדול?**

זיו שלא רואה טלויזיה בכלל כי אין לה זמן עונה: כן **ואתם גם מבשלים?** כן ברור, הכל לבד. יש גם אחראי לו"ז שזה סידור עבודה, יש אחראי רוח שאחראי על פעילויות העשרה שונות.

אז את ממליצה לנו על החוויה, כלומר לנוער בית שערים?

וואי ממש, מי שיכול כמובן, תראי בסוף זה ויתור שעשיתי, ואני מסתכלת על החברים שלי מהמושב שיש להם עכשיו מסיבת סיום ופרום ואני מאוד גאה בהם. ולמרות הצביטה הקטנה שיש לי בלב לא להיות חלק מזה עכשיו בגלל ההחלטה שלקחתי אני לא מתחרטת לרגע.

ואיך זה הולך מבחינת המגורים את לבד בחדר?

לא, אני עם עוד 2 בנות, לכל אחת יש חדר, סלון ומטבח משותף לשלושתינו.

וכל כמה זמן את באה הבייתה?

כל חמישי משתחררת כבר ב 16:00 וראשון צריך לחזור לבית ספר רק ב 11:00. כן יש הרבה ימים בבית יחסית זה ממש לא נורא, ואני מצליחה לשמור על קשר עם החברים מהעמק.

איזה אתגרים חוית בעקבות המעבר לשם?

אהה... ברגע שאתה בתוך זה, זה כבר לופ אחר לגמרי, האתגרים הגדולים היו בהתחלה להסתגל להתעורר מאוד מוקדם, ולהמשיך לעבוד וללמוד כל היום.

ואם נניח היום קמתי לא טוב, ולא מתחשק לי לעבוד ויש לי יבלת ברגל, ירחמו עלי?

לא, ממש לא, אין רחמים, ולא מפסיקים לעבוד אף פעם גם כשקשה.

קרה לך שקמת ולא מתאים לך?

בטח, ומה עשית? מתמודדים, זה משהו שלמדתי שם היטב, להתמודד עם הקושי, אין מקום לויתור מוכרחים להמשיך, זה לופ אחר, דוחפים אחד את השני.

איזה דברים את מרגישה שקיבלת שם

צילום זיו ציפורי

”
האתגרים
הגדולים
היו
בהתחלה
להסתגל
להתעורר
מאוד
מוקדם,
ולהמשיך
לעבוד
וללמוד
כל היום”

שהם מרידור מספר על שירות המילואים מה - 7.10, על אי הודאות במלחמה, על התקופה המבלבלת של החזרה לשגרה, על גאוות לחימה ועל התמיכה המחזקת מהאזרחים ומהמושב שחיממה את ליבו.

שהם מרידור

דפנה רחום

לחזור צפונה, כשהגענו לצפון התחלתי להבין מה קורה ואת רמת הרצינות של האירוע, התחלנו לדבר בינינו החברים לצוות וב-14:00 בצהריים קיבלנו צו 8 למילואים.

מה היה הרגע הכי מאתגר בתקופה הזו?

אני חושב שהרגע הכי מאתגר היה כשאתה מוצא את עצמך במצב של חוסר ודאות. אתה לא יודע מתי אתה יוצא הביתה, ואתה בנתק מוחלט מכולם בבית.

איך הייתה התחושה לפגוש אזרחים או חברים מהמושב בשטח?

חודש אחרי שהיינו בפנים (בעזה) יצאנו להתרענות בשטח כינוס לפני כניסה נוספת לשג'עיה. יצא לי לדבר בטלפון עם עומר חבר בשכבת הגיל שלי מהמושב. בשיחת הטלפון הבנו שאנחנו באותו אזור והוא קפץ לבקר אותי בשטחי הכינוס, זה היה ממש מרגש חיזק

שהם מרידור, בן 29, בסדיר שירת ביחידת אגוז ובמילואים בחטיבת יפתח (11) גר כיום במושב עם ארוסתו, עד לפני חודשיים גרו יחד בגבעתיים. ישבתי איתו לשיחה על החיים המאתגרים בתקופת המלחמה שתפסה אותו בשנה האחרונה לתואר הנדסת ביוטכנולוגיה באוניברסיטת באר שבע.

מתי גויסתם וכמה זמן הייתם בלחימה?

גויסתי ב- 7.10 שירתתי 220 יום בסבב הראשון בסבב השני עוד 60 יום.

איפה תפסה אתכם ההודעה על פרוץ המלחמה?

בדירה שלי בזמנו בגבעתיים, התעוררנו לצלילי אזעקה בשעות הבוקר המוקדמות וירדנו למקלט, התחלנו לשמוע שמועות ולאחר כמה זמן התמונה התבהרה ובחדשות הופיע שהייתה חדירת מחבלים והחלטנו

יש פה
שקט שאי
אפשר
להחליף
בשום
מקום
אחר"

החזרה
לשגרה
הייתה לי
קשה
ומבלבלת
מאוד,
תראי אתה
מוצא
במצב שלא
בא לך
ללכת
ללימודים
הלימודים
זה הדבר
האחרון
שמעניין
אותך הכל
מקבל
משמעות
שונה"

שמעניין אותך והכל מקבל משמעות שונה.

מה עזר לכם להירגע ולהתאקלם חזרה לחיים האזרחיים?

בת הזוג שלי, המשפחה והחברים, אהבתי לחזור לבית של אמא שלי במושב, יש פה שקט שאי אפשר להחליף בשום מקום אחר.

האם המושב קיבל אתכם בצורה שתמכה בכם? יש משהו שהייתם רוצים שיקרה אחרת?

במהלך המלחמה הייתי בשוק מכמות התמיכה שקיבלנו מהאזרחים שפשוט לא הפסיקו להביא אוכל, לבוש, ביגוד חם, מוצרי הגיינה ובאמת הכל. לא היה חסר לי כלום אפילו עד תרומות לציד צבאי. הדבר שהכי שמחתי לקבל זה חבילות מהמושב וברכות מילדי המושב שחיזקו וחיממו את הלב של כל הצוות שלי.

מה הייתם רוצים שהנוער במושב ידע או יבין על מה זה להיות לוחם?

להיות לוחם זו גאווה אתה מרגיש שאתה לא יושב בצד: נלחם על המדינה שלך. להיות חלק מצוות שהופך להיות המשפחה שלך זה דבר שאין לו תחליף.

איך היית מצפה מהמושב ומהקהילה להמשיך לתמוך, מה הכי עזר לכם ברגעים הקשים?

קודם כל אני חושב שצריך לתמוך במשפחות ובנות הזוג/נשים של החיילים/מילואימניקים; לעזור להן עם קניות, עזרה עם הילדים, אוכל... יש משהו בהרגשה שיש קהילה תומכת שעוזר להרגיש לא לבד. לגבי תמיכה בחיילים ובמילואימניקים התרומות והחבילות זה באמת מחזק בעיקר בכך שאתה יודע שיש מאחוריך קהילה שחושבת עליך. וזה ופחות ברמה החומרית. גם כשלא היה חסר אוכל, היה לנו מדהים לקבל את החבילות ולהרגיש שיש אנשים שחושבים עלינו ולא מפסיקים לשניה עם הדאגה.

האם יצא לכם לדבר עם חברים מהמושב שגם היו בשטח? מה התחושות המשותפות? יצא לי לדבר עם חברים מהקהילה שגם היו בשטח, התחושות המשותפות הן של אחדות ושל גורם משותף שזר לא יבין.

לסיכום, מה היית רוצה להעביר לקהילה?

הייתי שמח להעביר את ההערכה הענקית שהייתה לי ולצוות שלי בזמנו, זה תחושה שתמיד יש מי שדואג לך ומעריך את הלחימה שלנו. תודה לכולם, מקווה שיבואו עלינו בשורות טובות ונזכה לראות את כולם חוזרים הביתה בקרוב!

אותי ונתן לי כוחות להמשך הלחימה. מה היה הרגע הכי חיובי שלך במהלך המלחמה? אחת המטרות העיקריות שלי, אז ועד היום. ואני מאמין של כולנו זה החזרת החטופים. כשהייתי בעזה שמעתי על העסקה הראשונה שיוצאת לפועל. זה שימח אותי והרגשתי שלפעולות שלנו בשטח יש משמעות.

האם שמרתם על קשר עם הבית בזמן הלחימה? איך זה השפיע עליכם?

במהלך הלחימה לא יכולתי לשמור על קשר עם המשפחה והחברים כי היה אסור להשתמש בטלפונים, אך כן קיבלנו מכתבים שחיזקו אותי מאוד.

נוצרו לכם קשרים מיוחדים עם לוחמים אחרים? יש חיבור שנשאר איתכם?

ברור, רוב הזמן אתה פועל בתור פלוגה, פלוגה בנויה ממספר צוותים שונים ובמהלך הלחימה חיזקתי קשרים עם חברה מצוותים אחרים בנוסף לקשרים בתוך הצוות שהתחזקו מאוד.

מה למדתם על עצמכם תוך כדי השירות?

אני חושב שהופתעתי מבחינת התנאים בשטח. אתה פתאום קולט כמה דברים ופעולות פשוטות של היומיום הם לא מובנים מאליהם.

האם יש משהו שהפתיע אתכם בהתנהלות שלכם או של היחידה?

הפתיעה אותי האי ודאות עד הרגע האחרון בכל ההתנהלות, הדברים דינמיים ומשתנים כל הזמן עד לדקה התשעים.

איך נראית שגרה יומית של לוחם בזמן מלחמה?

קמים עם כוננות עם שחר (שעה 5:30 עם אור ראשון של בוקר) כל הצוות מתעורר וכולם נמצאים ערים למשך שעה מדברים על מה עשינו אתמול ומה הולך להיות היום, היינו מציינים את היום למלחמה ושומעים בטרנזיסטור את החדשות. לאחר מכן בדרך כלל מתקבלת הורדת פקודה לאותו יום ומתחילים בהכנות ובארגונים לקראת המשימה הבאה, ברגע שכולם מוכנים יוצאים למשימה (התקפה / מארב / משימת הגנה) בסיום המשימה חוזרים למגן ולסבב שמירות ומנוחה עד היום הבא.

איך מרגישים אחרי שחוזרים הביתה?

במהלך הלחימה הייתי סטודנט בשנה אחרונה ללימודים. החזרה לשגרה הייתה לי קשה ומבלבלת מאוד. תראי, אתה נמצא במצב שלא בא לך ללכת ללימודים, במיוחד לאור העובדה שבזמנו גרתי בגבעתיים ולמדתי בבאר שבע. הלימודים זה פשוט הדבר האחרון

אילן ציפורים

צילום: אלדד לוין

מי שמכיר את דף האינסטגרם שלו [eldadlevin_photographer](#) כבר בודאי נחשף לתמונות משמיטות הלסתות שלו. **אלדד לוין** מספר על התחביב המרתק והמאתגר שלו בשנים האחרונות

מה שמשך אותי, "הוא אומר, "זו לא רק היופי שלהן, אלא גם האתגר - לדעת איפה למצוא אותן, ללמוד את ההתנהגות ולהבין את הסיפור שהן מספרות."

אלדד לוין, תושב המושב, גדל בקיבוץ מגידו שבעמק יזרעאל. נשוי לנעמה ואב לשתי בנות, הגר ותמר. אלדד חי בשני עולמות שונים: בימי החול - מנהל עסוק בחברת טאואר שבמגדל העמק, עבודה מאתגרת ולחוצה. ובסופי השבוע - צלם ציפורים שמוצא שלוה והרפתקאות בטבע.

תחביב הצילום מלווה אותו כבר שנים רבות. בתחילה התמקד בצילומי נוף וטבע, אך עם הזמן נשבה בקסמן של הציפורים והן הפכו להיות הנושא המרכזי בעדשתו.

צילום: אלדד לוין

אור השמש החזק של אמצע היום, הוא מסביר, "שורף את הצבעים", ולכן הצלמים המקצועיים מתזמנים את עצמם לשעות שבהן האור רך וטבעי.

אחת המיומנויות החשובות ביותר בצילום ציפורים היא היכולת להתקרב אליהן, או לגרום להן להתקרב אליך. אלדד מגלה שני סודות מקצועיים: האחד הוא לאתר מראש מוקדי עניין קבועים כמו מקומות קינון, מקורות מים או עצים יציבים שהציפורים נוהגות לשוב אליהם. השני הוא להקים מחסה ולהמתין בסבלנות רבה, בתקווה שהציפורים יתקרבו אליו.

צילום ציפורים דורש אהבה לטבע, סבלנות רבה, מיקוד, והתמודדות עם תנאי שטח לא פשוטים. אבל בשביל אלדד – כל רגע כזה שווה את זה.

צילום ציפורים הוא הרבה יותר ממה שרואים בעדשה, "מסכם אלדד. "זו דרך להתחבר ולראות את הדברים הקטנים שביום־יום נעלמים מעינינו."

המסע לצילום מושלם מתחיל הרבה לפני הלחיצה על כפתור המצלמה, בלימוד מקדים ובאיסוף טיפים ממקורות מידע שונים.

"צילום ציפורים הוא תחום מרתק", הוא מספר. "כדי להצליח בו צריך להכיר היטב את אורח חייהן, עונות הנדידה, אזורי הרבייה וההתנהגות האופיינית. נדרש לא מעט תכנון, הרבה ידע, והמון סבלנות ולפעמים גם קמצוץ מזל."

כשאתה מתקרב מספיק, הוא אומר, "הצילום מתמלא בפרטים חדים וברמת דיוק גבוהה ביותר. זה מה שהופך תמונה טובה למיוחדת באמת."

כדי ללכוד תמונה טובה, אלדד משקיע שעות בלימוד נדידת ציפורים, אזורי קינון, וזמני האכלה. הוא יוצא לשטח בשעות הכי מוקדמות, כדי לתפוס את האור הרך של הזריחה, או מחכה בסבלנות לשעת השקיעה.

צילום: אלדד לוין

מחפש הרפתקאות

צור שומן חובב הרפתקאות ואתגרים מכניים וכבר יצא למספר הרפתקאות עם כלי רכב ממונעים מסוגים שונים בארץ ובעולם. נהנה מהאתגר הלוגיסטי, הטכני והפיזי ובעיקר מתחושת ההצלחה כשהאתגר מסתיים.

שבמהלכן גיליתי חריקה מוזרה בגיר – זה היה ליד סימון של הספרה 5 בידית ההילוכים. בספר הרכב היה כתוב בפרוש שיש 4 הילוכים והמהירות המקסימלית הינה 7 קמ"ש – אבל החריקה הטרידה אותי כמו גם המחשבה שלא סתם סימנו 5 הילוכים. פרקתי, הרכבתי, דפקתי והנה נמצא ההילוך החמישי, מה שהביא אותי למהירות (בירידה לפרסה) של 15 קמ"ש – גילוי שמקצר לי (תאורטית) את משך המסע לחצי. שמחה גדולה ועוד ניצחון קטן שהוא זה שלמעשה מרכיב את החוויה של הרפתקאה – תקלות = אתגרים וכשיכולים להם זה אושר גדול.

בבוקר תחילת המסע חבר הקפיץ אותי לחרמון. היה מזג אוויר טוב וגשם היה צפוי רק בהמשך השבוע. חשוב לציין כאן שהגילרו שלי היה דיזל ללא ברקסים – הוא תוכנן לבלום על כח מנוע. ליתר ביטחון בניתי ברקסים על העגלה מה שהתגלה בירידות מהחרמון כחשוב ונחוץ אם ברצוני לסיים את המסע שלם בגופי. הכניסה לשטח לציר הנפט שחוצה את הגולן הבהירה לי שזו לא הולכת להיות נסיעת טרקטור רגועה כמו שציפיתי אלא ראלי הישרדות אמיתי. הכלי חזק מאוד אבל ללא אחיזה בכלל, בגלל הרתימה של העגלה ואני עליה, המשנה את מרכז הכובד. הכלי לא הצליח לעלות עליות חצץ, מרווח הגלגלים הצר נטה להתהפכות – בקיצור לא חגיגה. עם ההתקדמות למדתי איך להעביר משקל על הגלגלים בכניסה להילוך נכון ונעילת דיפרנציאל (כן, יש לכלי הזה נעילת דיפרנציאל) משולבת בתנופה ותפילה – ויכולתי למכשולים. את הערב סיימתי אצל חבר ממושב מיצר שעזר לי לעבוד בלילה בשיפור וריתוך הפערים שהתגלו במהלך היום הראשון. למחרת בירידה מהגולן לכנרת לאחר

לפני כחצי שנה החלטתי לצאת למסע חוצה ישראל בשטח עם אגרייה.

אגרייה הוא שם גנרי למה שנקרא בעברית טרקטור הליכה. זהו כלי המיועד לעבודות חקלאיות בשטחים עם נגישות מאתגרת (טרסות או חממות קטנות) בעולם המערבי, ובעולם השלישי מציע חלופה זולה לטרקטור אמיתי. הכלי היה נפוץ בישראל בשנות ה-60 וגם לנו במשק היה כזה, אלא שבמקום גלגלים היו לו שיני מתחתת ואבא היה מכין את השטח לשתילת ציפורן אמריקאית בעזרתו.

בכל יום שלישי, הנכנסים למושב רואים אוסף של אנשים יושבים אצלי בחניה / מוסך/ סדנא, מדברים, שותים ומתקנים כל מיני מכונות החל מבימבות ומיקסרים ועד ג'יפים. במסגרת החבורה הזו יצאנו פעם ל"חוצה ישראל" עם טוסטוסים בנפח 50 סמ"ק רק דרך השטח וכשהגענו לאילת התחלנו לדבר על האתגר הבא.

מכאן נולד האתגר של האגרייה, כלי שביום טוב בירידה, ברוח גבית, מגיע ל-7 קמ"ש. את ההכנות למסע התחלנו שלושה. השגנו כלים מהערבה, מהיוגב ומבית לחם הגלילית התחלנו במלאכת השיפוץ. איתרנו חלקים כדי להביא אותם לארץ, להרכיב ולקוות שיפעל. במהלך ההיערכות חבריי ירדו מההרפתקאה, כל אחד מסיבותיו ונשארתי לבד.

החלטתי להמשיך ועברתי לבניית העגלה. זו צריכה להיות קלה ומאוזנת ולהכיל את כל צרכי למסע – בחרתי כהשראה את עגלות החלוצים מהמערב הפרוע כפי שראיתי בסרטי ילדותי ודמיינתי מקריאה בספרי קרל מאי על וינטו וידידו "יד הנפץ". העגלה נבנתה וצוידה בג'ריקן מים, ג'ריקן סולר, אוהל וציוד שינה, כלי בישול וקצת אוכל והנה אני מוכן למסע של 700 ק"מ. ביצעתי מספר נסיעות מבחן

”

ליתר ביטחון
בניתי
ברקסים על
העגלה מה
שהתגלה
בירידות
מהחרמון
כחשוב ונחוץ
אם ברצוני
לסיים את
המסע שלם
בגופי”

15 קמ"ש בלי לעצור חוץ מתדלוק ועוד עצירה של 10 דקות להחליף למישהו הזוי פאנצ'ר - מייצרות זמן להרהורים.

אז חשבתי למשל על אמא. בבית ספר הייתי כישלון מפואר. אמא האמינה בי ושתלה (חקלאית או לא ?) במוחי את המחשבה שבעבודה קשה אגיע לכל מה שארצה. ואכן עם התחושה הזו הסתובבתי בעולם והגעתי לכל יעד שרציתי.

כביש הערבה עם פספוס בשוליים להעיר נהגים שנרדמו. בקטע שאני נוסע עכשיו אין שוליים, והפספוס בדיוק ברוחב של גלגלי "הסוס". כל סטייה מוורצת לי את הידיה כמו הסטיק הרועד במשחק טלוויזיה של מרוץ מכונות. כבר בתור ילד לא אהבתי את המשחק. עכשיו אני שונא אותו.

8 שעות מאחורי, נותרו רק עוד שעתיים וחצי. הידיים גמורות. הכביש ישר, הראות טובה וסוף סוף חם. מתפשט עוד שכבה. הנעלים כבר יבשות ולגמרי נראה שאני אגיע. רק להשאר מפקס ולא לעצור.

רכב תקוע מול החי בר לא מאפשר לי לדבוק בהחלטה. עוצר. זוג מבולבלים. מחליף להם גלגל, מניע. זהו שלא. אין רגע דל.

ידעתי שאסור לעצור. נייערתי את כל מגעי החשמל כולם חזקים ואיתנים. מנסה שוב. מניע. למה? לאלוהי האגריות הפתרונים 5 קמ"ש פול גז

"סע לאט, תן למחשבות לרוץ לכל הכיוונים, לא יתחילו בלעדינו, סע לאט, אתה זוכר שירדנו לאילת"

עכשיו אני חושב שאני מבין למה. מתגבשת תשובה לשאלה שכולם שואלים עוד משלב ההכנות. ב 3 שנים האחרונות עולם הערכים שלי מטלטל. ואני נוסע לעצמי. לזכור. שמה שאני רוצה עם עבודה קשה אשיג. ועוד יבוא שלום.

שסיימתי ירידה מאתגרת על שביל מישורי, התהפך הכלי בפעם השניה והפעם לא כבה. בהתהפכות עלה השמן מעל לבוכנות והמנוע נכנס למה שנקרא "אובר טורים" מה שלמעשה גמר בוכנה אחת משתי הבוכנות שיש לו - והלך מנוע. החלטתי להמשיך עם בוכנה אחת. זה היה שלב מוקדם מידי לוותר ולסיים את המסע - הצלחתי להעפיל לכאוכאב-אל-האווא, שם החלפתי שמנים ובמהירות של 5 קמ"ש הגעתי בלילה לעין יזרעאל. חבר טוב הביא לי מנת שווארמה מפנקת שלא היה לי כח לאכול ומיד נרדמתי.

למחרת התחלתי לחצות את העמק. מאוד קשה לחצות את המדינה, שנמצאת בבניה מואצת של כבישים וגדרות ללא נסיעה על כבישים. במהלך הנסיעה ניסיתי לאבחן את בעיית המנוע ולאתר חלקים לשם התיקון הנחוץ. הטרקטור הוציא עשן כמו רכבת העמק ולאורך המסילה אף נסע יותר לאט ממנה. העפלתי לקיבוץ דליה למוסך של חבר, החלקים הגיעו מתל אביב ועד 22.00 היה מנוע חדש בכלי.

לא אפרט את המסע כולו. מי שמעוניין - מוזמן לערב צ'יזבטים על כוס קפה.

אחרי ימים ארוכים של גשם ובגדים ספוגים מים (עד התחתונים, כולל), נסיון לייבש נעליים ספוגות על האגוז (לא מומלץ), חשש גדול מהירידה למכתש רמון הביא אותי לישון על שפת המכתש, כדי שהכלי יהיה במיטבו וגם אני.

הבוקר עלה, היעלים המפורסמות מעיפות בי מבט משועמם והירידה מתחילה. למזלי אני בצד של המעקה. כלומר אם יקפוץ לניוטרל (קרה רק, אבל רק, פעם אחת בעבר) אוכל להיצמד לגדר, להשתייך עליה ויחד עם הברקס שלאחר ניפוח הגלגלים חזר לחיים אצליח לבלום את הסוס. הירידה עוברת בשלום ואיתה צונח מפלס הלחץ.

מגיע לצומת ציחור. נשארה לי רק עוד ירידה אחת גדולה. לא להרדם. מנשנש רבע חבילת פיצוחים שנשארה, צימוקים ושותה. יש טנקים מימין בכניסה לשפזון. זו יכולה להיות תמונה מגניבה. מחליט לא להכנס לבוך, זה יום אחרון, צריך להגיע לאילת. נפל לי הדגל הצהוב איפה שהוא ליד שדה בוקר. הבנתי את זה מסרטון ששלחו לי. מחליט להשיג איפה שהוא בדרך דגל צהוב. מגיע לכביש הערבה.

עוצר ליד קבוצת הארלי מסוקסת. עם הבנדנות הטבעות וכל השאר. משוחח איתם. ילדים מבוגרים ממני בעשור. למה אתה עושה את זה? למען החטופים? למרות הדגל הצהוב, לא בשביל זה אני נוסע. נפרדים וממשיך. מסתכל עליהם - יושבים על האופנוע המפנק ביותר בעולם ועוצרים כל חצי שעה לנוח.

בתחילת הראלי הייתי בטוח שיהיה לי המון זמן לחשוב. זה לא היה ככה בהתחלה, אבל בערבה זה הגיע. בכל זאת 10 שעות במהירות

8 שעות

מאחורי,

נותרו רק

עוד

שעתיים

וחצי.

הידיים

גמורות.

הכביש

ישר,

הראות

טובה וסוף

סוף חם.

מתפשט

עוד שכבה.

הנעלים

כבר יבשות

ולגמרי

נראה שאני

אגיע. רק

להשאר

מפקס

ולא

לעצור"

מעבר לחץ וקשת / אופיר הדר

היעד שלי הוא אליפויות עולם אומר **יפתח הדר** בן ה-18 המתגורר במושב, מהקשתים המובילים של נבחרת ישראל בחץ וקשת. לפני חודשיים חזר עם מדליית זהב מתחרות נוער יוקרתית בלאנקסטר, פנסילבניה. הדר מתחרה בדגם "קומפאונד", קשת מדויקת שלפני שבוע נכנסה רשמית למשחקים האולימפיים

"אכן. בזמן הקורונה האיגוד הביא לפה מאמן אנגלי בשם ריצ'רד פריסטמן והשקיעו כספים. הענף נכלל לראשונה במשלחת הישראלית למשחקי טוקיו 2021, ובפריז היו כבר שני נציגים, רועי דרור ומיכאלה משה. יש גם מאמן קרואטי שמדריך אותנו דרך המסך."

מה הסיבה לכך?

"אין תקציב למימון מגורים בישראל ולכן הוא עובד איתנו מרחוק ומתרכז בעניינים טכניים כמו שיפור זוויות."

לאחרונה זכית באליפות ישראל באולם, מה ההבדל בין תחרות באולמות לתחרות רגילה?

"התחרות בחוץ נחשבת יותר קשה ואיכותית והתחרות באולם נועדה גם לשמור על רצף פעילות בחודשי החורף, כמו שבאתלטיקה נכנסים בחורף לאולם ויוצאים באביב לאיצטדיון. התחרות באולם קצרה יותר וכללת 15 חצים לעומת 60 בתחרות בזירה. באולם המרחק מהמטרה הוא 18 מטר ובחוץ 50. בחוץ אתה מושפע ממזג האוויר והרוחות."

מה היעד המרכזי שלך ל-2025?

היעד שלי הוא אליפויות עולם. התחרות הקרובה היא אליפות עולם לנוער בקנדה באוגוסט ואני מאמין שאני יכול לזכות במדליית זהב. כדאי גם לדעת שתחרות אולימפית מוגבלת ל-32 מתחרים ובאליפות העולם המספר גדול בהרבה והרמה גבוהה יותר."

ליפתח הדר, מלאו לאחרונה 18 שנה! יפתח עזב את תיכון נהלל באמצע כיתה י', במטרה להפוך לקשת ברמה עולמית. גר עם אביו **אופיר** וזוגתו **יפעת** כבר יותר מ-12 במושב. הוא מקדיש שישה ימים מלאים בשבוע לאימונים מפרכים במכון וינגייט. תכנית האימונים כוללת עבודה עם קשת, ריצה ומשקולות בחדר כושר. ערכות חץ וקשת ניתן למצוא כמעט בכל חנות צעצועים, אבל לקשתים המקצוענים אין שום קשר למוצר העממי. מדובר בענף שנכלל במשחקים האולימפיים והמתחרים נעזרים בערכה מודרנית ומשוכללת שכוללת, בין היתר, כוונת על הקשת וכמות גדולה של חצים. בשנת 2020, בהיותו בן 13, הפך לאלוף הארץ לנוער בדגם זה. והקריירה הבינלאומית בבוגרים החלה במדליה קבוצתית עם הנבחרת ב-2022. הוא זכה במדליית כסף באליפות אירופה לנוער באולם ב-2021, והשנה 2025 חזר עם מדליית זהב מתחרות נוער יוקרתית בלאנקסטר, פנסילבניה. בתחרות בלאנקסטר נשבר שיא של השתתפות: כ-3,000 קשתים השתתפו בתחרות ונגד יפתח התחרו כמה מאות קשתים בקטגוריית הנוער. התחרות ארכה בשלושה סבבים, במהלכה ירה יפתח כ-120 חצים עד הזכייה במדליית הזהב. רמת הענף בישראל השתפרה מאוד בשנים האחרונות, עד לרמת ייצוג אולימפי.

באולם
המרחק
מהמטרה
הוא 18
מטר
ובחוץ
50.
בחוץ
אתה
מושפע
ממזג
האוויר
והרוחות."

יפתח הדר בן ה-18 בתחרות הנוער היוקרתית בלאנקסטר, פנסילבניה. צילום: Dean Alberga

משפחה להפיר

דפנה רחום

ומחוסר האכפתיות של התושבים כשהם משחררים את הכלבים שלהם ברחוב.

נעם בן מאיר והדס צאלא

גרים בעץ הגדול

מאיפה הגעתם אלינו? ומה משך אתכם לבוא לכאן?
הגענו מעמק חפר, בית חרות. חיפשנו קרבה למשפחה של הדס לקראת לידה. המושב משך אותנו בטבע בשקט ובמרחבים.

במה אתם עוסקים?

נועם, בעל עסק קטן לטיולי ג'יפים וקאמפינג למטיילים בכל הארץ. הדס, מטפלת רגשית באמנות. אנחנו בני 30, אוהבי טבע, טיולים, ריקודים, לטפח את הגינה שלנו, לטייל בארץ בחו"ל וגם בבית עם כוס קפה בחצר.

מה הרושם הראשוני שלכם מהמושב והקהילה?

הרושם הראשוני הוא שהגענו למקום הנכון עבורנו, למושב אמיתי.

במה הייתם שמחים לקחת חלק במושב (פעילויות, ועדות, יוזמות)?

היינו שמחים להיות חלק פעיל בקהילה ולהבין באילו תחומים אפשר לקחת חלק.

נועם ואני תמיד שמחים לעזור לשכן ולתת יד איפה שצריך. אנחנו שנינו מאוד אוהבים לעסוק ביצירה. אני באמנות ונועם הנדימן שתמיד מוצא פתרונות.

האם יש לכם בעלי חיים שהצטרפו אליכם?

אנחנו עם כלבה מתוקה שבאה איתנו ותינוקת בדרך.

מה הדבר שהכי הפתיע אתכם כאן?

הופתענו מכמות הציפורים שיש לנו בחצר. ונהנים מאוד לשמוע את החמור (:)

להם מידור ומאי אפלטין

גרים בשכונת הגורן

מה משך אתכם לבחור דווקא את המושב שלנו?

שנינו אוהבים את האזור של העמק, רצינו להיות קרובים למשפחה ולחברים שלנו.

במה אתם עוסקים?

אני מומחית מוצר בחברת פארמה, ובן הזוג שלי מנהל פרויקטים בחברת סטארטאפ בתחום הפודטק.

ספרו קצת על המשפחה - הגילאים ותחביבים.

בת 28, במקור מחיפה. שהם בן 29, במקור מבית שערים. אנחנו אוהבים להעביר זמן עם החברים ועם המשפחה, ויש לנו כלבה בת שנתיים שאנחנו אוהבים לטייל איתה בעמק.

מה הרושם הראשוני שלכם מהמושב והקהילה?

הכרתי את המושב בשנים האחרונות דרך בן הזוג שלי גם כשלא גרתי בו, אומנם אהבתי את השקט והאווירה, אבל הרגשתי שהוא ריק יחסית ואין בו יותר מדי "אטרקציות" לעומת מושבים אחרים.

במה הייתם שמחים לקחת חלק במושב (פעילויות, ועדות, יוזמות)?

הייתי שמחה לקחת חלק ביוזמות שקשורות לצעירים במושב, פיתוח הקהילה מבחינה חברתית.

מה החלום שלכם בקשר לחיים במושב?

לחיות בשכנות טובה ולהרגיש שאני נמצאת במקום שהוא גם בטוח וגם נעים לחיות בו וגם יש בו עניין והתפתחות.

כבר בשבועות הראשונים במושב גיליתי להפתעתי את כמות הכלבים המשוחררים במושב. בתור בעלים של כלב, אני חוששת לטייל איתה ברחוב מהסיבה הזו, לאחר שני מקרים בהם הותקפה על ידי כלבים משוטטים. יש רחובות במושב שאי אפשר ללכת בהם עם כלב, זה מפחיד ומסוכן ואין עם מי לדבר על זה.

איזה מקום במושב הכי אוהב עליכם עד עכשיו?

כנראה שהאזור של גן המשחקים והמגרש, אלה המקומות היחידים בערך שמאגדים אנשים מהמושב בשעות אחר הצהריים.

מה חשוב לכם שיהיה בקהילה שבה אתם חיים?

חשוב לי שתהיה אכפתיות בין תושבי הקהילה, שיהיו פעילויות משותפות ויוזמות שגורמות לתושבים להרגיש שרואים אותם ושמקשיבים להם.

איזה מנהג או מסורת משפחתית הייתם רוצים להביא למושב?

שמעתי מחברה מהמושב שלאחר הלידה הרגישה מאד לבד בחופשת הלידה שלה. יוזמה שדואגת לנשים בהריון ולנשים שילדו יכולה להיות מאד מועילה ומקרבת.

מה הדבר שהכי הפתיע אתכם כאן? הופתעתי

מההתעסקות הבלתי פוסקת בפוליטיקה ובנושאים מעוררי מחלוקת בקבוצת הוואטסאפ של המושב.

מטבח מקומי

מטבח אפיצה קאה
מחמץ אהכפול כחיווג

פיצה עמיתית / עמית גולדמן, כיתה ז'

רכיבים:

500 גרם (חצי קילו) קמח לפיצה/רגיל
כף שמרים
כף וחצי סוכר
חצי כף מלח
כף שמן זית
300 מ"ל מים פושרים

מכינים:

1. שמים בקערה מיקסר את הקמח השמרים והסוכר (כל היבשים חוץ מהמלח) ומערבבים
2. מוסיפים את המים והשמן ומערבבים 10 דקות
3. בתום העשר דקות מוסיפים את המלח ולשים עוד טיפה זמן עד שלא רואים את המלח
4. מניחים להתפחה לעשרים דקות
5. אחרי עשרים דקות מחלקים ל-2 כדורים שווים בגודלם ושמים להתפחה של עוד 10 דקות
6. בינתיים מכינים את הרוטב והגבינה (אם רוצים אפשר גם לשים תוספות) ומחממים תנור ל-250 מעלות
7. פותחים את הכדור לפיצה כמה שיותר גדולה
8. שמים את הרוטב והגבינה ואת התוספות אם רוצים (אני משתמש ברוטב של חברת mutti)
9. מכניסים את הפיצה לתנור עד להשחמה מלמעלה וקראסט מלמטה
10. מוצאים ונהנים

עוגת גבינה / תלמה שומן

אפי כ-30 שנה קבאלי מציטי **שומן יאן** ממטבח אפיצה קבלי. מאז היא העצה החיומית באל
מפגש מחשבה! בשנים האחרונות העברה אל המטבח אפי **דאג** והיא ממשיכה במסורת

רכיבים:

6 חלבונים
3 גבעי גבינת סקי 5 אחוז
2 חפיסות סוכר וניל
4 כפות קורנפלור
כף אחת פודינג אינסטנט וניל
שלושת רבעי כוס סוכר
גרדת לימון

לקרם:

שמנת מתוקה
חבילת אינסטנט פודינג וניל

מכינים:

- מערבבת את הכל עם המקצפת של המיקסר.
בקערה אחרת מקציפה עם המיקסר 6 חלבונים עם חצי כוס סוכר. כשהקצף יציב אני מערבבת את שתי הקערות לאחת עוד פעם עם המקצפת של המיקסר.
מכניסה את התערובת לתבנית עגולה.
את התנור אני שמה על 180 מעלות, כשעל רצפת התנור מכניסה תבנית אפייה מרובעת עם מים בתוכה. אופה 50 דקות.
לא לפתוח את התנור בזמן האפייה כדי שהעוגה לא תיפול.
שלב שני: כשהעוגה מוכנה והתקררה, מכינים את הקרם:
להקציף ביחד שמנת מתוקה עם כוס חלב וחבילת אינסטנט פודינג וניל. כשזה מתקשה זה מוכן ואז למרוח על העוגה. אפשר לגרר בפומפיה שוקולד מריר מלמעלה.
ולהחזיק במקרר.

ספרים רבותי ספרים / רחל בנדרלי

ושוב ניתנה לי הזכות לשתף אתכם בחווית הקריאה, לברור את הספרים היפים והמתאימים ביותר ולהביא בפניכם ספרות שהיא גם נגישה, גם איכותית וגם מהנה.

ההיצע גדול ורחב אבל משהזדמן לידי הספר שלושה ימים בקיץ מאת **יוסי אבני-לוי**, ידעתי כי זה ספר שחייבים, ממש חייבים לקרוא. הספר לוקח אותנו אחורה בזמן לימי האופל של מלחמת העולם השנייה, השתלטות הנאצים על ליטא ומה שמתרחש בעירה דמיונית בה חיים ליטאים, יהודים, ומיני טפוסים שונים ומשונים, ביניהם המאמינים עדיין באלים פגאנים, אנשים פשוטים ואנשים מכובדים. הם חיים את חייהם בעירה נידחת אך מוקפת בנופים מהממים, נהר שחוצה את העירה ויערות שצופנים בחובם סודות של יופי ואופל כאחד. לא אחשוף בפניכם מה מתחולל בשלושה ימים של אותו קיץ, אך הספר מזגזג בין יופי ואנושיות ובין זוועות ואימה וכל זאת בכתיבה מיוחדת שמעלה מגוון עצום של מעשים ורגשות, בלי ליפול למחזות הקיטש והמלודרמה. ספר מיוחד ומעולה שיתאים לצעירים ומבוגרים ולכל מי שהמילה הכתובה "עושה לו את זה". חובה לקרוא, כבר אמרתי?

וכמנהגנו תמיד, הספר השני המומלץ הינו מסיפור עולם והפעם נרחיק עד לדרום אפריקה. הספר הוא ההבטחה מאת **דיימון גלגוט**, ועוסק בהבטחה שניתנה על ידי אישה

"יצירת מופת"
האינדיפנדנט

ספר מיוחד ומעולה שיתאים לצעירים ומבוגרים ולכל מי שהמילה הכתובה "עושה לו את זה". חובה לקרוא, כבר אמרתי?

לבנה שהבטיחה למשרתת השחורה ששירתה אותה את הבית (העלוב) בו גרה אותה משרתת עם בנה. הימים, ימי תום משטר האפרטהייד ומשפחת האישה מתכנסת לחווה המתפוררת בעקבות מות האם. במהלך ההתכנסות המשפחתית מתוארת ההתפוררות של אותה משפחה וברקע מרחפת השאלה האם תמומש ההבטחה ואולי (פרשנות שלי) כמטאפורה להבטחות ולתקוות שהמשטר החדש הביא בכנפיו. גם הספר ההבטחה כתוב באופן מרתק וקריא להפליא, מתיאור כל אחד מבני המשפחה ועד לתיאור מערכות היחסים עם משרתיהם שזה עתה זכו בשחרור. קריאה מהנה לכל.

עשינו עסק

עסקים בכפר

מיטל פיק, תיווך נדל"ן

שכנים יקרים, אם אתם שוקלים למכור את הבית או המשק שלכם אני כאן בשבילכם. כמתווכת ותושבת בית שערים, אני מכירה ואוהבת את המקום, ואת הדרך הנכונה ללוות בתהליך חשוב כזה בלב פתוח, בהקשבה ובמקצועיות. אשמח לעזור לכם למצוא את הקונים הנכונים, בשקט ובדיסקרטיות / 050-9903665

ניצן לימור SHAYLEE

קוראים לי **ניצן לימור**, גדלתי והתחנכתי בעמק יזרעאל, במשפחה מהממת ומיוחדת שדחפה אותי לעשות רק מה שאני אוהבת כל החיים. והנה אני היום, מגשימה חלומות בזכותם ולפני כשנה וחצי פתחתי עסק לתכשיטים בעבודת יד כסף, זהב וציפוי זהב, מתוך אהבה וכמיהה לתכשיטים, רצון לייחודיות ושינוי באוסף תכשיטים הפרטי שלי פתחתי את shaylee כדי שכולכן כמוני תוכלו להרגיש הכי מיוחדות ויפות כשאתן עונדות את היצירה שלי. בחצי שנה האחרונה אני נמצאת במזרח הרחוק מגלה וחוקרת על עולם התכשיטים הרחב ואמא שלי - **ליאת**, הצטרפה לעסק בעקבות המעבר שלי למזרח והיא מתפעלת אותו בארץ בימים אלו מזמינות אתכן לעקוב אחרינו באינסטגרם shaylee_studio ולבוא להתרשם בבית שלנו מהתכשיטים הייחודיים שאנחנו מכינות.

טלפון ליצירת קשר 052-6323666 ליאת

שלומית עפרוני חוג פלדנקרייז

לפני למעלה משלושים שנה, סבלתי מאוד מכאבים בגב תחתון, רגע לפני שהתמסרתי לסכין המנתחים, הוצע לי לנסות פתרון אחר, שלא היה מוכר לי, שעורי פלדנקרייז. באותה עת הצטרפתי לקורס שנתי שהתקיים באורנים והיה מכוון למורות לחינוך מיוחד, מתוך הבנה ששיכלול יכולות התנועה, משפיע גם על תחומי תפקוד נוספים, כגון התמצאות במרחב, ביצוע רצף פעולות, ארגון המחשבה ועוד. מאז אותו קורס, לאור השיפור במצב הבריאות שלי, אני ממשיכה בלמידה בקבוצה ובשעורים פרטיים, לשם תחזוקה מיטבית ומניעת מכאובים. כשפרשתי מעבודתי במשרד החינוך, בחרתי להפוך את הכלי המשמש אותי, למקצוע ולהעניק רווחה לאחרים. אני לומדת את הוראת הפלדנקרייז בבית הספר לרפואה משלימה במכון וינגייט. הקו המנחה בלימוד פלדנקרייז, לשכלל את יכולות הגוף, כל אחד ביחס לעצמו. להפוך את הבלתי אפשרי לאפשרי, את האפשרי לנוח ואת הנוח לנעים. סדרת התנועות בשיעור עדינות, איטיות, המזמינות את התלמיד להתרכז בתהליך ביצוע התנועה וללמוד דרכים יעילות יותר לנוע. השיעורים מתקיימים בשני מסלולים, שיעור בקבוצה ושיעור פרטי. בשלב זה אני מעבירה שעורים קבוצתיים, בקבוצות קטנות, כאן בבית שערים בביתי. עוררתי סקרנות? רוצים לדעת איך זה נראה בפועל? מוזמנים להתקשר ולקבוע שיעור ניסיון ללא עלות. משעול התפוז / 050-9836216

בְּקָרוֹב אֶצְלָכֶם

להולדת

שירי

בת לאפרת וחיה רוזנברג ביטון
נכדה לחוי ואבנר רוזנברג

להולדת

טום

בן לניצן ואייל אשכולי

להולדת

אולי

בן לאמוץ וענבל גלס
נכד לשלמה ז"ל וארזה גלס

להולדת

איתי

בן אורי ועדי שור
נכד לאורלי ושוקי שור

להולדת

דן

בן לשחר ונועה לב משיח
נכד לדפנה ומוטי משיח

להולדת

נועם

בן עדי ואמיר שיטאי
נכד לבלהה ושייקה אמיר

להולדת

אלה

בת לעמית ויערה סיון
נכדה לאורי סיון
נינה לשאול ודיתה סיון

להולדת

יהונתן

בן לעופר וירדן צהרי
נכד לתמנה ואייל צהרי

להולדת

רונה

בת לאמיר ובר לבן
נכדה לאלי לבן

ברכות לרימון דדוש
לרגל שחרורה משירותה הצבאי
והמון בהצלחה באזרחות
מאחלים באהבה - כל שבט רויניק

ועד מקומי

הנחיות בעת פרסום הודעה פוליטית בקהילתית

בהמשך להערכת מצב שבוצעה כעת עם ראשת המועצה, כלל גורמי הביטחון והרבש"ץ של המושב סוכם כי **בעת היתקלות בהודעה בעלת ניחוח פוליטי מומלץ לפעול על פי ההנחיות הבאות:**

- כמשנה זהירות יש לקרוא את הפוסט פעמיים ולהבין את הנקרא
- ניתן לבקש או לפרסם מתכון לעוגה (אפשר כבר להקיא מעוגות גבינה נסו לגוון)
- במידה ותרצו להגיב על ההודעה ולהביע את עמדתכם שלא מעניינת אף אחד זולת עצמכם זכרו:
-אתם לא תשכנעו אף אחד ורק תגרמו לאירוע להסלים!!
-אל תשכחו לבדוק את מצב הלייקים של ההודעה שפרסמתם
-תדאגו לפחות לחבר או חברה אחת שיגבו אתכם בהודעה פלוס אימוג'י של לב פועם
- במידה ותרצו להגיב באופן א-פוליטי אבל עדיין מטריד:
-התריעו על כלב שמחרבן בחצר
-טנפו על המתנדבים
-קללו את הרמזור בכניסה
-עשו שיימיניג לשכן שזרק את הזבל
-צלמו את הבור החדש בכביש שרק סללו
-אין מה לפנות לוועד המקומי או לחפש אחר מבוגר אחראי, זה אנחנו

   יחד נתכסה!